

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z powództwa Ł. M.

przeciwko M. G.

o odszkodowanie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 28 maja 2015 r.,

skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 23 maja 2014 r., sygn. akt VI Pa 333/13,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania**
- 2. nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli: 1) w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, 2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) zachodzi nieważność postępowania lub 4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Nie spełnia obowiązku określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. powołanie się przez skarżącego na jakiegokolwiek względy, które w jego ocenie uzasadniają przyjęcie skargi do rozpoznania. Argumentacja uzasadniająca taki wniosek powinna nawiązywać do wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. przesłanek przedsądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 kwietnia 2006 r., II CSK 65/06, LEX nr 189753). W rozpoznawanej sprawie wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do

rozpoznania został oparty na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. We wniosku skarżący wskazał, że „(...) należy zwrócić uwagę na fakt, iż do podpisania porozumienia o rozwiązaniu stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą doszło po uprzednim zawarciu umowy najmu części zakładu pracy (w którym powód pracował) pomiędzy poprzednim pracodawcą, a nowym pracodawcą (pozwaną). Ta czynność skutkowała z kolei automatycznym przejściem części zakładu pracy powoda na nowego pracodawcę. Zawarta pomiędzy pracodawcami umowa najmu części zakładu pracy, w której pracował powód (przejście zakładu pracy na innego pracodawcę) skutkowało automatycznie zmianą pracodawcy powoda. Tymczasem Sady obu instancji ustaliły błędnie, że do rozwiązania umowy o pracę powoda i poprzedniego pracodawcy doszło przed przejściem zakładu pracy. Mając zatem na uwadze przepis art. 23¹ k.p. stanowiący o tym, że w razie przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę staje się on z mocy prawa stroną w dotychczasowych stosunkach pracy, należy uznać, iż podpisane porozumienie o rozwiązaniu umowy o pracę z dotychczasowym pracodawcą jest nieważne, a zatem nie wywołuje skutków prawnych. Nie mogło ono wywołać skutków prawnych choćby z tej przyczyny, że w chwili zawarcia porozumienia powód nie był już pracownikiem poprzedniego pracodawcy, gdyż wcześniej automatycznie stał się pracownikiem pozwanej. Wobec powyższego i wbrew twierdzeniom Sądu Okręgowego w Poznaniu należy wskazać, że dotychczasowy stosunek pracy nie został skutecznie rozwiązany. (...) W ocenie powoda, opisany powyżej zaistniały stan faktyczny - zawarcie porozumienia o rozwiązaniu umowy o pracę pomiędzy powodem a poprzednim pracodawcą po uprzednim automatycznym przejściu części zakładu pracy powoda na nowego pracodawcę (wskutek zawarcia umowy najmu, o której mowa w porozumieniu z dnia 31 marca 2011 roku) przemawia także za stwierdzeniem, iż skarga jest oczywiście zasadna, gdyż Sąd Okręgowy całkowicie ten najistotniejszy fakt pominął.”

Należy przypomnieć, że zagadnienie prawne jest to zagadnienie, które wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego lub uregulowaniem prawnym, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie zagadnienia prawnego uzasadniające wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane i wskazaniu argumentów, które prowadzą

do rozbieżnych ocen. Sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinno przybrać postać porównywalną z formułowaniem zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości, o którym stanowi na przykład art. 390 § 1 k.p.c. Chodzi więc o przedstawienie wyraźnych wątpliwości co do określonego przepisu (normy) lub zespołu przepisów (norm), albo szerzej i bardziej ogólnie – wątpliwości co do pewnego uregulowania prawnego (instytucji prawnej). Z przedstawionego przez wnoszącego skargę istotnego zagadnienia prawnego musi jednak wynikać, jaki jest konkretny problem prawny, na czym polegają istotne wątpliwości (na przykład interpretacyjne). Sformułowane zagadnienie winno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudence i prawa pozytywnego. Rolą Sądu Najwyższego, jako najwyższego organu sądowego w Rzeczypospolitej Polskiej, nie jest bowiem działanie w interesie indywidualnym, lecz powszechnym, poprzez ochronę obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicanie praktyki stosowania prawa pozytywnego (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 4 lutego 2000 r., sygn. akt II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147, z dnia 16 kwietnia 2008 r., I CZ 11/08, LEX nr 393883). Także przesłanka potrzeby dokonania wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów zachodzi wtedy, kiedy jego niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie bądź, kiedy przepis ten nie doczekał się wykładni w kierunku wskazywanym przez skarżącego (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK104/08, LEX nr 42436, z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, LEX nr 57231).

W oparciu o powyższe uznać należy, że skarga kasacyjna nie spełnia kryteriów przyjęcia jej do rozpoznania. Powołane w skardze kasacyjnej argumenty prawne w istocie stanowią polemikę z ustalonym stanem faktycznym w niniejszej sprawie przez Sąd drugiej instancji. Skarżący kwestionuje ocenę prawną dokonaną w niniejszej sprawie przez Sąd drugiej instancji. Sąd ten na podstawie materiału dowodowego stwierdził, że porozumienie rozwiązujące stosunek pracy jest tylko wtedy bezwzględnie nieważne, gdy jego celem jest wyłączenie skutku w postaci automatycznej zmiany pracodawcy i kontynuacji stosunku pracy o określonej treści. W realiach przedmiotowej sprawy, oświadczenie pracownika o rozwiązaniu umowy o

pracę za porozumieniem stron było dobrowolne, a dokonana przez strony czynność prawna nie zmierzała do obejścia prawa (art. 23¹ par. 1 k.p.), ale została dokonana w innym celu, a jedynie „przy okazji” transferu, porozumienie wywołuje zamierzony skutek w postaci ustania stosunku pracy.

Ponadto z analizy skargi kasacyjnej wynika, że uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, odwołuje się wprost do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Tak sformułowany wniosek należy uznać za wadliwy, ponieważ przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie oraz sformułowanie wniosku o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie stanowią dwa odrębne elementy konstrukcyjne skargi kasacyjnej. Nadto wniosek o przyjęcie przedmiotowej skargi kasacyjnej do rozpoznania jest wewnętrznie sprzeczny. Nie można twierdzić równocześnie, że z jednej strony rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonym wyroku jest efektem oczywistego naruszenia przepisów prawa, rozumianego jako widoczne *prima facie* (bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej), a z drugiej zaś strony, że na tle zastosowania tego przepisu przez sąd drugiej instancji wystąpiły poważne wątpliwości interpretacyjne na tle kwestionowanego w skardze kasacyjnej przepisu (art. 23¹ k.p.).

Sąd drugiej instancji sprostął zadaniu wynikającemu z art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. Podstawa faktyczna i prawna rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji stanowi logiczną całość, w stopniu umożliwiającym przeprowadzenie kontroli kasacyjnej. Sąd Najwyższy nie jest uprawniony do badania prawidłowości zarówno ustaleń faktycznych, jak i oceny dowodów, dokonanych przez sąd drugiej instancji. O ile bowiem ten ostatni również jest „sądem faktu” i w myśl ogólnie niekwestionowanych zapatrywań orzecznictwa oraz doktryny kontynuuje postępowanie merytoryczne (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 13 kwietnia 2000 r., III CKN 812/98, OSNC 2000 nr 10, poz. 193; z dnia 5 lutego 2006 r., IV CK 384/05, niepublikowany; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 października 2002 r., III CZP 62/02, Biul. SN 2003 nr 3, s. 14), o tyle Sąd Najwyższy jako „sąd prawa”, rozpoznając nadzwyczajny środek odwoławczy w postaci skargi kasacyjnej, jest związany ustalonym stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Mając na uwadze powyższe okoliczności, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

